

မ ဓါ င် ၊ ယ ဉ် ဖျံ အ နှ ပ ညာ လှ ဝ န် ၊

မောင်စိန်ဝင်း

(ပုတီးကုန်း)

စိမ်းသောသစ်တစ်ပင်

ကာလ၏ အတိုက်စားမှာ အရာရာသည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါသတဲ့ ။ ရွှေ့လျားမှု၊ ဖြစ်တည်မှု အစုစုသည် အချိန်ကိုအန်တုနိုင်ခြင်း မရှိပြန်။ သံသရာ၌ မြဲသော အရာသည် မရှိ။ ထိုသတိဖြင့် ပြောင်းလဲခြင်းများ စွာ ကို သူ ဆင်ခြင်ကြည့်နေမိပြန်သည် ။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်သို့ ကားရောက်စဉ် အရှိန်ကိုလျှော့လိုက် သည် ။ ငေးနေကျဖြစ်သည့် ပိတောက်ပန်းဆီ အကြည့်ရောက်၏။ အပေါ်ပိုင်းသည် မြနယ် စိမ်းလျက် ပင်ခြေထက်ဝက်မှာ နီလွင်သည် ။ ဆောင်းအဝင်၏ သင်္ကေတပါလားဟု မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိပြန်တော့၏။ သည် လိုဖြစ်ပြီး မကြာခင်မှာ ပိတောက်တို့ တစ်ပင်လုံး ဝါကျင်ရွက်ကို ခါချမည်။ ပြီးတော့ မနက်ခင်းမှာ နှင်းတွေဝေအုံလျက် နေထွက်သည် နှင့် အပူလွန်သော ရန်ကုန်ဆောင်းဝင်လာတော့မည်ပဲ။

ဒါ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက သဘာဝပါလား။ သည် နှစ်မှာ လည်း သည် လိုပါပဲလား။ ဒါပေမဲ့ အခုကြွေမည့် ပိတောက်ရွက်တို့ သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များက ကြွေပြီးသည့် ပိတောက်ရွက်တွေမှ မဟုတ်တော့တာ။ မနှစ်ဆောင်းက ဝေခဲ့သည့် ရွက်နုတွေသာ ဖြစ်မည်။ ဟို...လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်ကာလက မိမိတို့ တက်နင်းကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ဖူးသည့် ရွက်ခြောက်တို့ အခုမရှိတော့ပြီပဲ။

အင်းလျားလမ်း မီးပွိုင့်ကို ရောက်တော့ အရှိန်လျှော့ကာ ရပ်သည် ။

ကံ့ကော်ပင်တွေ ဝေစည်အုပ်ဆိုင်းနေသော ခြံကျယ်ကြီးကို ငေးမိပြန်၏။
အရင်က သူတို့ ထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပါလား။ အုတ်တံတိုင်း
တွေ ကာရံလျက် အခုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မဟုတ်တော့ပြီ။
အတွေးလွန်ပြီး မီးစိမ်းသွားသည် ကို သတိမထားဖြစ်။ နောက် ကားဟု
န်းသံကြားမှ သတိပြန်ဝင်သည် ။

“ဒီမှာ ထိုင်ရတာ သိပ်သဘောကျတာပဲ”

မြကြာညို၏ အသံသည် နှလုံးသား တစ်နေရာမှ ပြန်ပေါ်လာသည် ။

မီးပွိုင့်ကို ကျော်ဖြတ်စဉ် ခြံကြီးဆီကို အကြည့်ဝေမိသေး၏။

ရှစ်ဆယ့်ခွန် အကုန်ရက်တွေက ပြောခဲ့သည့် မြကြာညို၏ စကားသံ
တို့ သည် ရင်ထဲမှာ ရှိနေဆဲပါလား။ မိမိ၏ နှလုံးသားသည် မြကြာညိုနှင့်
ပတ်သက်သမျှ အာရုံများကို သိမ်းထား သိုလှောင်ရာဖြစ်နေပြီလား။
အကြား၌ မရှိတော့သည့် မြကြာညို၏ အသံကိုနှလုံးသားဖြင့်
ကြားနိုင်ပြန်၍ အမြင်၌ မတွေ့တော့သည့် မြကြာညို၏ အသွင်အား နှ
လုံးသားဖြင့် မြင်နေရပြန်သည် ပဲ။

ပြောင်းလဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု သိလျက် တမ်းမော
တပ်မက်စွာဖြင့် အတိတ်တွင်းဟောင်းကို တူးဖော်နေမိခြင်းသည် ပင် ပု
ထုဇဉ်တို့ ၏ စရိုက် ဖြစ်လေမလား။

မောင်လည်း ပုထုဇဉ်လူသားပါ မြကြာညို ... ။.

အပိုင်း(၁)

(၁)

မြကြာညိုဟု ခေါ်လိုက်စဉ် ငုံ့ခဲနေရာမှ အကြည့်ဝေ့သည် ။ ကိုင်ထားသည့် ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်ကို လွှတ်၏။ သူ့မျက်နှာကို ငေးလျက် မျက်တောင်မခတ်။

“ပြောလေ မောင်”

တိုးညင်သော စကားသံ မြကြာညို၏ နှုတ်မှ ထွက်လာ၏။ ပြောချင်သည့်စကားကို နှုတ်ဖျားမှ ပျောက်ကုန်သလို။ အသံမထွက်လာဘဲ မြကြာညို၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးနေမိဆဲ။ ကံ့ကော်ရွက်ကို လေခတ်သံ တဖျတ်ဖျတ်ပင် သတိထားနိုင်လောက်အောင် ဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်သည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲထိုးလေး၏ အော်သံကြောင့် သတိပြန်ဝင်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကို သူချသည် ။

“မောင်တို့ လက်ထပ်ထားရအောင်”

မြကြာညိုထံမှ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသံ သူ ကြားရသည် ။ ပြီးတော့ အကြည့်ကိုလွှဲလျက် ခြံစည်းရိုး ပုဏ္ဏရိုက်တန်းဆီ ပို့သည် ။ ငေးရီနေသော မျက်ဝန်းမှာ အားငယ်ရိပ်ကို တွေ့၏။ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားသွားသည့် မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားမှုဖြင့် မြကြာညို၏ အဖြေကို ရိပ်မိစေနိုင်ပြန်သည် ။

“ဖြေလေ”

“မဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မြကြာညို အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူး”

ပြောပြီး မျက်လွှာကို ချသည် ။ အားမလို အားမရ ငေးစိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိပြန်၏။

“မောင့် အခြေအနေကို ကြာညို မယုံတာလား”

“ မဟုတ်ဘူး မောင် မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဆို ...”

“ကြာညိုဟာ မပြတ်သားတဲ့ မိန်းမလို့ မောင် ထင်ချင် ထင်နိုင်ပါသည် ။ ကြာညို့ဘဝက ကြာညို့ကိုပြတ်သားခွင့် မပေးတာမောင် သိပါတယ်၊ ကြာညို့ တက္ကသိုလ်ကို လာခဲ့ရတာ မိသားစုကို အထောက်အကူပြုနိုင်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မိသားစုက အနစ်နာခံပြီး လွှတ်ခဲ့တာပါ။ ကြာညို့အောက်က မောင်လေးတွေ ညီမလေးတွေ၊ ကြာညို့ရဲ့ အမေ အဲဒါတွေနဲ့ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်ကြာညို့ မတွေးရဲဘူးမောင်၊ ဒီအတွက် ကြာညို့ကို မောင် အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံပါ့မယ်”

မကြည့်ဘဲ ပြောနေသော မြကြာညို့၏ အသံမှာ သူနစ်မျောနေမိပြန်၏။

“ မဟုတ်ဘူး ကြာညို့၊ မောင်က ကြာညို့ဘဝထဲမှာ ကြာညို့နဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်အောင် ဝင်ပါမယ်ဆိုတာကို ကြာညို့ ဘာလို့ လက်မခံနိုင်တာလဲ”

“အိပ်မက်တွေပဲ မောင်ရယ်”

“ဘာ...”

မြကြာညိုက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးသည်။ ။

“မြကြာညိုဆိုတဲ့ မိန်းမက မောင့်ကို ချစ်ပါတယ် ပြောတုန်းကလည်း မောင့်ကိုရော မောင့်ဘဝကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်နဲ့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီစကားကို အထပ်ထပ် ပြောခဲ့တာပဲ”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ တော့ ကြာညိုရာ...”

“ဆိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ မောင်၊ ကြာညိုက ဘဝမေ့ပြီး သူဌေးသားကို လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြာညို ဘွဲ့ရရင် အမေ့ဆီ ပြန်ရမယ်။ မိသားစုအတွက် အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒါ ကြာညိုရဲ့ ဦးတည်ချက်ပဲ”

လေပူကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ...

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကြာညိုရာ၊ မောင် ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ကြာညို သိနေသားပဲဟာ”

“တော်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ တွေ့တုန်းမှာ အဲဒီလို စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မပြောဘဲ နေကြရအောင်နော်”

မြကြာညိုက ပြောရင်း ပြုံးသည်။ ။ အပြုံးဖြင့် ခံစားမှုဟူသမျှကို ဖျောက်ဖျက်ဟန် ပြု၏။

“မောင်ကတော့ ကြာညို့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး”

စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရင်း သူ ပြောသည်။ ။

“ကြာညိုကလည်း ဘယ်တော့မှ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ပါဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကြားမှ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။ ။

“ကြာညို့ မိသားစုကိုလေ”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့။ ကြာညိုက လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်တာ တွေ့သည် ။ ပြန်ချင်ပြီလားဟု မေး၏။ မြကြာညိုက ခေါင်းကို ညီတိရင်း ... ။

“အဆောင်မပိတ်ခင် အဆောင်ရှေ့ ကြိုရောက်နေတာ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြော၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာညိုက ကိုယ့်အမှား မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်နေတာပဲ”

ဟု သူပြောစဉ်မှာ မြကြာညို ထရပ်၏။

“ကိုယ့်အမှား မဖြစ်အောင် သတိထားတာတောင်မှ မှားတတ်တာပဲ မောင်ရယ်၊ ကြည့်ပါလား မောင့်ကို ချစ်မိတာ ကြာညို့အမှားပဲ မဟုတ်ဘူး လား...”

စီးကရက်ကို ချလျက် ဖိနပ်ဦးဖြင့် နင်းသည် ။ သူ့ကို ကျောပေးလိုက် မြကြာညိုက လုံချည်ကို တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြစ်အောင် ပြန်ဝတ်၏။

“ဘာလဲ အမှားပြင်ဆင်ချက်လုပ်ဦးမလို့ လား”

လှည့်လာသည့် မြကြာညိုကို ကြည့်လျက် ရယ်ပြော ပြောသည် ။

“နှလုံးသားက မှားတာ ဘယ်တော့မှ ပြင်လို့ မရတော့ဘူးမောင်ရဲ့ ”

ဟု ပခုံးချင်း တိုက်ကာမြကြာညို ပြောသည် ။

“ခဏနေဦး ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

ပြောကာ ဆိုင်ရှိရာ လာခဲ့သည် ။ ခြံထောင့် ကုံကော်ပင်နောက်မှာ ထိုင်ခဲ့သည် မို့ ဆိုင်နှင့်လှမ်းသည် ။ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်

တော့ စားပွဲထိုးလေးက ကျသင့်ငွေကို လှမ်းအော်သည် ။ ပိုက်ဆံ ထုတ်လျက် ပေးလိုက်၏။

ပိုက်ဆံပြန်အမ်းငွေကို စောင့်ရင်း ကောင်တာ နောက်ထရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်ဆီ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည် ။

မင်းသားကျော်သူ၏ ပုံအောက်နားဆီမှ ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ခွန်ဆိုသည့် ဂဏန်းသည် ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေပြန်၏။ နှစ်ကုန်တော့မည်မို့ ပြက္ခဒိန်အသစ်တွေ ထွက်တော့မည်ပဲ။ သည် ပြက္ခဒိန်နေရာမှာ နောက်နှစ်အတွက် ပြက္ခဒိန်အသစ်က နေရာယူတော့မည်လေ။

သူနှင့် မြကြာညိုတို့ ၏ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲဟု မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိလာပြန်၏။

ပြန်အမ်းငွေကို ယူရင်း ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့မိသည် ။ ရပ်စောင့်နေသည့် မြကြာညိုရှိရာ လျှောက်လာရင်း အနောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ဆောင်းနေသည် လောကကို နှုတ်ဆက်နေပြီတည်း။

*

(၂)

သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ရောက်တော့ ရွေးထားသည့် ကဗျာ ရှေ့လမှာ ထည့်ပေးမည် ပြောသည်။ အားရဝမ်းသာဖြင့် တိုက်ထဲမှ ပြန် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးနှင့် တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သေး ၏။ ။ သူက အရှိန်ဖြင့် လျှောက်လာရင်း ဘေးကို ရှောင်လိုက်သည်။ ။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ကာ သတိထားမိသေး ၏။ သွေးသောက်တိုက်မှ ထွက် လာပြီး ရှုမဝကို သွားမည်စဉ်းစားသည် ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဖြတ်ပြီး ဈေးနောက်မှ ခုံးကျော်တံတားကိုတက်သ ည်။ ။ ခုံးကျော်တံတားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရှုမဝတိုက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူ့ပို့ ထားသည့် ဝတ္ထုတိုအတွက် ပို့ထားသော ရက်စွဲနှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကိုပြသည်။ ။ စာမူလက်ခံသူက မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲမှ ရှာပြီး ပယ်ထားတယ်ဗျာဟု ပြော၏။ သူက ပြန်ယူသွားချင်ပါတယ်ဆို တော့ ခဏနေဦးဟု ပြောကာ စာမူတွေထားသည့် ဖိုင်အထပ်ကြီးဆီ လှ ည့်သွားသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ တိုက်ထဲသို့ ဝင် လာပြီး မိမိဘေးနားမှာ လာရ ပ်သူကို သတိထားမိပြီး ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ ။

“ဟာ ...”

ဟု နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည်။ သူမက အကြည့်တစ်ချက် ဝေလျက် သူ့ကို မှတ်မိဟန်ပြုသည်။

“ထိုင်လေ ...”

ပြောရင်း သူထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပေးလိုက်၏။ ရှေ့မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတည်းသာရှိ၍ သူနေရာမပေးပါက သူမ ထိုင်စရာရှိမည်မဟုတ်။

“ရတယ် ထိုင်ပါ”

“ခင်ဗျား ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော်က ပြန်တော့မှာ ”

သူတို့ နစ်ယောက်၏ အချီအချ စကားကြောင့် စာမူရှိနေရာမှ စာမူလက်ခံသူ ဦးလေးကြီးက လှမ်းကြည့်တာ တွေ့၏။

“ဟာ ... ထိုင်ဗျာ”

ဟု လှမ်းပြောသည်။

သူမက ကျေးဇူးတင်ကြည့် လှမ်းကြည့်ရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပါးလျား သွယ်လျသော အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းကလေးသည် ဆံပင်ရှည်ကို နောက်မှ စုစည်းထားတာ တွေ့၏။။။ ယောလုံချည်အနက်နှင့် တက်ထရွန် ပန်းနုရောင်သည် သူမ၏ အသားအရောင် ဝင်းဝါစိုပြည်မှုကို ပို၍ ပေါ်လွင်နေစေသလိုပင်။

“စာမူပေးတဲ့ နေ့စွဲသိလား”

သူ့စာမူကို ရှာနေရင်းမှ စားပွဲဆီ ပြန်လာရင်း မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

သူမလည်း မိမိကဲ့သို့ စာရူးပေရူး တစ်ဦးပါလားဟု နားလည်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ တရင်းတနှီး ဖြစ်သွားမိသည်။

သူမက စာရွက်ကလေးနှင့် ရေးမှတ်ထားသည့် ရက်စွဲနှင့် စာမူ မှတ်ပုံတင် အမှတ်ကို ထုတ်ပေးသည် ။ စာမူလက်ခံသည့် ဦးလေးကြီးက မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို လှန်ရှာနေပြန်၏။ သူမက မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ဆီသို့ ကိုယ်ကို ညွှတ်လျက် အာရုံစူးစိုက် ကြည့်နေသည် ။ သူကတော့ ဘေးမှ ရပ်ရင်း သူမ၏ ဆံပင်ရှည်များ ဆီသို့လည်းကောင်း ပါးပြင်မှ သနပ်ခါး ပါးပါးဆီသို့လည်းကောင်း ခိုးကြည့်နေမိပြန်၏။

“ပယ်ထားတယ်၊ ပြန်ယူသွားမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဟာ ရှာနေရင်း သတိရလို့ ကွာ၊ သူ့ဟာပယ်ရင် တစ်ခါရှာရဲ့ နှစ်ခါ ပင်ပန်းမှာ ၊ အခုတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး စာမူတစ်ခါတည်း ရှာရုံပဲ”

ပြောပြီး စာမူတွေရှိရာ သွားပြန်သည် ။

“ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတိုလည်း ပယ်ထားလို့ ပြန်ရှာနေတာ”

သူက သူမကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မလည်း ပို့တိုင်း ပယ်တာပါပဲ။ တစ်ခါမှ ကို မပါသေးပါဘူး။ စောစောကလည်း သွေးသောက်က တစ်ပုဒ် ပယ်လိုက်တယ်လေ”

ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ပေါ် တင်ထားသည့် သူမ စာမူလေးကို လက်နှင့် ပုတ်ပြသည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သွေးသောက်မှာ အဝင်အထွက်ပဲ”

“ရှင့်စာမူ ရွေးထားတယ် ထင်တယ်၊ ရှင့်ကြည့်ရတာ မိုးမမြင်

လေမမြင် ဖြစ်နေပုံပဲ”

ကျွမ်းဝင်ဟန် စကားကို သူမ ပြောသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကဗျာလေး ရှေ့လ ထည့်ပေးမယ် ပြောလို့”

“ကျွန်မက ကဗျာတွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ဖတ်တယ်၊ ရေးတော့ မရေးတတ်ပါဘူး၊ ဝတ္ထုလည်း မရေးတတ်ပါဘူးလေ၊ စိတ်ထဲမှာ ရေးချင်လာတဲ့ အခါ ရေးချမိတာပဲ၊ ရေးပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်းထား အလကားပါပဲ။ ရွေးလိုရွေးငြားဆိုပြီး ပို့ကြည့်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း မပြောရဲဘူး၊ ရှက်လို့ တိုက်တွေလာရင် သူငယ်ချင်းတွေ မသိအောင် လာရတာ”

ပြောပြီး ပြီးရှာသည်။ ။

“ကဲ ... နှစ်ပုဒ်လုံး တွေ့ပြီ”

ပြောပြီး စာမူနှစ်ပုဒ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ စားပွဲဆီသို့ ဦးလေးကြီးရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ ... လွင်ဦးရဲ့ စာမူ၊ ဒါကမြကြာညိုရဲ့ စာမူ”

ရှေ့ကို ချပေးလိုက်၏။

“ကလောင်နာမည်က မြကြာညိုတဲ့ လား”

“လူနာမည်လည်း မြကြာညိုပါပဲ”

“ကျွန်တော့် ကလောင်နာမည်က လွင်ဦးပါ ၊ လူနာမည်ကရှေ့က အောင် တစ်လုံးပါတယ်၊ အောင်လွင်ဦးပါ မြကြာညိုက ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် အသိအမှတ်ပြုသည်။ ။

“ဒီမှာ စာမူပြန်ယူသွားကြောင်း လက်မှတ်ထိုးဦးကွာ”

စာမူလက်ခံသည့် စာအုပ်ရှည်ကြီးကို ရှေ့သို့ထိုးပေးသည် ။ မြကြာညို အလျင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ လက်မှတ်ထိုးသည် ။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အတော်ခွဲကောင်းတယ်၊ ဆက်ကြိုးစား၊ တစ်နေ့ အောင်မြင်ရမှာ ပေါ့၊ အရင်အခေါက်တွေတုန်းက နှစ်ယောက် မဆုံဘူး၊ ဒီတစ်ခါမှ နှစ်ယောက်ဆုံတယ်နော်”

မျက်မှန်ထူကို ပင့်ရင်း ဦးလေးကြီးက ပြောနေပြန်၏။

“သွားပါဦးမယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဦးလေးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တိုက်ထဲမှ ထွက်လာ၏။

“မြကြာညို ဘယ်ပြန်ရမှာ လဲ”

“ကျွန်မ ကမာရွတ်ကိုပါ”

“ကျွန်တော်လည်း လှည်းတန်းအဆောင်ကို ပြန်မှာ ၊ အတူတူ ပြန်ကြတာပေါ့”

တိုက်က အထွက်မှာ စကားစဖြစ်သည် ။

“ကိုအောင်လွင်ဦးက အပြင်ဆောင်မှာ နေတယ်ဆိုတော့”

“ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ပါတယ်၊ ဒုတိယနှစ်သမိုင်းပါ”

“ဪ”

“မြကြာညိုရော”

“ကျွန်မ ဒုတိယနှစ် မြန်မာစာပါ”

“အဆောင်ရမှာ ပေါ့”

“မရလို့ အပြင်မှာ ငှားနေပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဖြတ်ရန် လှေကားထိပ်ရောက်သည် ။ လှေကားမှ တစ်ဆင့် တံတားပေါ်သို့ အတူယှဉ်တက်ခဲ့မိသည် ။ တချို့ တံတားအခင်းများမှာ ခြေနင်းလိုက်လျှင် အသံမြည်လျက် တစ်ဖက်စွန်းက ထောင်သွားတတ်သေးသည် ။

“မြကြည့်၊ သတိထား နင်းနော်၊ တချို့ အခင်းတွေက ပျက်စီးနေကြပြီ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

မကြည့်ဘဲ ပြောမိကြသည် ။

“တစ်ခုခု သောက်ပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကဗျာ ရှေ့လပါမယ်ဆိုလို့ ကြိုကျွေးတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မြကြည့်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အမှတ်တရပေါ့”

တံတားပေါ်မှ ဆင်းပြီး မြေညီရောက်တော့ သူပြောသည် ။

“ရှေ့လ ကဗျာပါမှ ပဲ သောက်ပါရစေရှင် ...”

“အဲဒီတော့လည်း တစ်ခါထပ်တိုက်ပါ့မယ်၊ လက်ဖက်ရည်လောက် တော့ ရပါတယ်”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မ အချိန်ရမယ် မထင်ဘူး”

သူမကို ကြည့်ရသည် မှာ တစ်ခွန်းအပြင် နှစ်ခွန်းမပြောတတ်သူမျိုး မဟုတ်ဟု နားလည်ရင်း ထပ်မပြောမိတော့။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဖြတ်ကာ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ အတူလျှောက်

ခဲ့မိကြသည်။ ။

မြကြာညိုကို အဆောင်ဝထိ လိုက်ပို့သည်။ ။ သူတို့ လမ်းခွဲနေကြ အဆောင်ရှေ့ ဝင်းတံခါးဝမှ တရုတ်စကားပင်ကြီးအောက်မှာ နှုတ်ဆက်ရင်း လှည်းတမ်းဘက်သို့ သူ ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ မြကြာညိုနှင့် သူတို့ စတင် ဆုံစည်းကြပုံကို လမ်းမှာ တွေ့ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ။ သည် တုန်းက မြကြာညိုပါ ဒုတိယနှစ် တက်နေကြဆဲ၊ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ့်ငါးမှာ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်တော့လည်း သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ဘာမှ အခုအခံအတားအဆီးမရှိတော့သည့်နှယ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးသွားအောင် စာပေဝါသနာဆိုသည့် တူညီသော ကြိုးတစ်ချောင်းက ချည်နှောင်ပေးလိုက်သလိုပင်။

လှည်းတန်းဘက်ကို ကွေ့ချိုးလိုက်ပြီး လမ်းဖြတ်ကူးသည်။ ။ သူထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ လျှောက်ခဲ့၏။

*